

PIRMAS SKYRIUS

NATANIELIS

*Kabulas, Afganistanas
2021-ųjų rugpjūtis*

Čia ne Maldivai.

Užsimerkiau, atlošiau galvą, svilino popiečio saulė. Pučiant vėjeliui, rodės, galėjau apsimesti, kad kaklu tekantys, į apykaklę besigeriantys lašai yra vandens, ne prakaito, lyg būčiau ką tik plaukiojęs. Rodės.

Bet stovėjau ant asfalto Kabule, svarsčiau, kodėl svilinant karščiui mano ilgauliai nesilydo. Gal neišvykau atostogauti dėl karmos, ji smogė, nes ketinau skristi be jos.

– Šiandien neturėtum dirbti, – išgirdau pažįstamą balsą dešinėje.

– Ša. Esu čia. Matai? – pramerkiau akį, išvydau šalia stovintį Toresą, jo kamufliažinė kepurė metė šešėlį ant vešlaus antakio.

– Ką matau? Atlošęs galvą stovi ant nusileidimo tako, lyg būtų iš kremo „Coppertone“ reklamos.

Mano lūpų kamučiai pakilo.

– Tai nėra lėktuvų nusileidimo takas. Tai nedidelė trobelė ant vandens Maldivuose. Nejau negirdi bangų ošimo?

Tolumoje pasigirdo ritmiškas besisukančių sraigčių gaudesys.

– Girdžiu, kad prarandi sveiką protą, – murmtelėjo. – Rodos, jie jau čia.

Nenoriai atsimerkiau, ėmiau akimis ieškoti lėktuvo, po kelių akimirų jį pamačiau.

Viskas iš pradžių. Kad ir kaip mėgau nepailstantį veiksmą savo darbe, teko pripažinti, kad senstu. Ramybė yra daug geriau už nesibaigiantį karą.

– Kodėl, po galais, leidai, kad tave paskirtų? Maniau, šią užduotį turėjo atlikti Dženkinsas, – pasiteiravo Toresas.

– Dženkinsas aną vakarą pasigavo kažkokį virusą, nenorėjau Vardo prašyti, kad jį pakeistų. Jis turi vaikų. – Lėktuvui C-130 palietus nusileidimo taką, permečiau šautuvo diržą ant kito peties. Dabar man teks saugoti senatorės Loren padėjėją.

– Na, aš su tavimi, kaip visada.

– Dėkui.

Nuo tada, kai patekau į Specialiųjų operacijų pajėgas, mano geriausias draugas su manimi. Velnias, net nuo anksčiau.

– Tikėkimės, iki kitos savaitės Dženkinsas pasveiks, ir aš, prieš atvykstant senatoriams, būsiu pakeliui į Maldivus. – Rodos, burnoje jaučiau vaisinių gėrimų, patiekiamų su skėtukais, gairą – pala, tai tebuvo metalą primenantis lėktuvo kuro skonis. Taip.

– Žinai, dauguma pažįstamų vaikinų laisvu laiku grįžtų namo, aplankyti šeimas. – Toresas atsisuko į link mūsų besiantinančią komandą, eidami vyrai tiesino savo karines uniformas, lyg po šalyje praleistų keturių mėnesių jas būtų įmanoma išlyginti.

– Na, daugumos vyrų šeimos yra kitokios nei mano.

Gūžtelėjau pečiais. Mama iškeliavo prieš penkerius metus, tėvą norėsiu pamatyti, kai bus metas jį laidoti.

Priėjo likę komandos nariai, išsirikiavo į eilę, atsisukome į lėktuvą. Grahamas atsistojo šalia.

– Nori, kad vairuočiau?

– Taip, – atsakiau. Jau buvau išsirinkęs, su kuo norėsiu dirbti, iki kol grįš Dženkinsas. Ambasaduje laukė Parkeris ir Elstonas.

– Ar visi susirinko? – priėjęs pasiteiravo majoras Vebas, pasikasė smakrą.

– Velniai rautų! Nepamenu, kada paskutinį kartą mačiau tavo tikrąjį veidą, – Grahamas šyptelėjo mūsų vadui, tamsiai rudame veide žybtelėjo balti dantys.

Vebas kažką burbtelėjo apie politikus, lėktuvus pasuko link oro transporto kontrolės punkto.

Priklausymas Specialiųjų operacijų pajėgų elitui turėjo privilegijų. Neformalus bendravimas ir tai, kad neprivaloma skustis, buvo pačios geriausios. Bet negerai buvo tai, kad buvau priverstas per laisvadienius vaidinti kažkokio įstatymų leidėjo apsaugininką. Ši rytą valandą laiko praleidau skaitydamas Grego Niukaslo bylą. Mano užduotis buvo saugoti trisdešimt trejų metų senatorės padėjėją, jis priminė sėkmės lydimą vyrą, baigusį teisę Harvardo universitete ir iš karto gavusį vietą valdžioje. Grupelė žmonių atskrido čia „ieškoti faktų“, jų tikslas buvo išsiaiškinti, kaip vyksta Jungtinių Amerikos Valstijų atsitraukimas, ir su naujienomis grįžti namo. Kažkodėl abejoju, kad jiems patiks tai, ką čia ras.

– Pradėkime... – tarė Vebas, iš kišenės ištraukė sulankstytą popieriaus lapą, žvilgtelėjo į apsaugos komandų vadus. – Raudonasis, tavo vaikinai saugos Beikerį iš kongresmeno Garsijos komandos, – pradėjo, vardino šiai misijai mums sugalvotas pravardes. – Auksini, tu saugosi Ternerį iš kongresmeno Merfio komandos.

Tu, Baltasis, senatoriaus Liu darbuotoją Holtą. Žaliasis, tu būsi atsakingas už senatorės Loren komandos narę Astor.

– Man davė Grego Niukaslo bylą, – pertraukiau.

Vėbas nuleido akis į dokumentą.

– Rodos, paskutinę akimirką apsigalvojo. Tau teko Astor. Tikslas toks pat. Ši darbuotoja domisi pietų provincijomis. Stengiasi, kad merginų šachmatų komanda išskristų į Valstijas.

Astor. Gerklėje strigo gumulas. Negali būti. Negali.

– Nusiramink, – sušnabždėjo Toresas. – Tai – dažna pavardė.

Tiesa. Be to, kai paskutinį kartą su ja bendravau, ji dirbo kažkokioje įmonėje Niujorke, ir tai buvo prieš trejus metus.

Lietus persigėrė per mano paltą...

Nuvijau mintis šalin, lėktuvas sustojo priešais, pilotams kelią rodė ant nusileidimo tako stovintys darbuotojai. Įkaitęs asfaltas garavo, buvo sunku ką nors įžiūrėti, galinės lėktuvo durys priartėjo, pilotai išjungė variklius.

Pirmiausia iš C-130 lėktuvo išlipo uniformuoti lakūnai, po jų sekė grupelė civilių, veikiausiai kongreso nariai, lakūnas padėjo į rampą nulipti vienam kostiumuotam vyrui.

Kilstelėjau antakius. *Vyrukas negali pats nulipti į rampą, bet kažkodėl pamanė, kad būtų puiku apsilankyti Afganistane?*

– Rimtai? – Kelmanas, arba kitaip, šiai misijai – seržantas Baltasis, nusijuokė. – Prašau, pasakykite, kad saugosiu ne jį.

– Prasideda, – murmtelėjo šalia stovintis Toresas.

Giliai iškvėpdamas suskaičiavau nuo dešimties iki nulio, tikėjaisi, kad pasiekus nulį kantrybė stebuklingai grįš. Negrįžo. Tai tebuvo laiko švaistymas.

Artėdami lakūnai šypsojosi, už jų nugarų likusių keleivių nesimatė. Žinoma, jie buvo laimingi. Jie čia atskraidino kostiumuotus darbuotojus. Labai abejoju, ar šypsotųsi, jei turėtų lydėti

nieko neišmanančius, susireikšminusius civilius į karines bazines, lyg šios būtų turistiniai objektai, ne karo lauko dalis.

Majoras Vebas pasitraukė, politikai išsirikiavo priešais. Jų buvo šeši...

Mano širdis. Suknistai. Sustojo.

Lėtai užsimerkiau, atsimerkiau, dar kartą, pūstelėjo vėjas, karštis atslūgo. Tų medaus spalvos plaukų ir milijono vertos šypsenos nesupainiosi. Dedu galvą, kad po tais didžiuliais saulės akiniais, po tankiomis blakstienomis slepiasi tamsiai rudos akys. Pirštai ėmė riestis, rodės, praėjus tiek metų, vis dar galėjau justi jos kūno linkius.

Tai buvo *ji*.

– Ar tau viskas gerai? – sušnabždėjo Toresas. – Regis, netrukus išvėmsi savo pusryčius.

Ne, man nebuvo *gerai*. Man iki *gerai* buvo toli. Taip toli, kaip Niujorkas yra nuo Afganistano. Negalėjau pratarti nė žodžio. Nuo to laiko, kai su ja susipažinau ant kito asfalto, praėjo dešimt metų, bet ją pamatęs kas kartą netekdavau amo.

Ji ištiesė Vebui delną, kaire ranka pasitaisė ant peties kabančią gerai pažįstamą žalią karišką kuprinę. Vis dar ją turi? Jos pirštai blykstelėjo saulės šviesoje lyg veidrodyje.

Kas. Per. Velnias. Negalinti patikėti mano širdis ėmė daužytis, ją *susopo*.

Vienintelė mano kada mylėta moteris – čia, prakeiktoje karo zonoje, ir jai ant piršto tviska kito vyro žiedas. Ji bus kito vyro *žmona*. To šunsnukio nepažinojau, bet jau nekenčiau, jau buvau tikras, kad jis jai per prastas. Nesakau, kad pats toks nebuvau. Tai mudviem visada keldavo rūpesčių.

Ji į mane atsisuko, šypsena dingo, lūpos sustingo. Drebančiais pirštais kilstelėjo saulės akinius ant galvos, pasirodė rudos, gilios akys. Jos buvo nustebusios. Kaip ir aš.

Man ėmė spausti krūtinę.

Akies krašteliu stebėjau, kaip Vebas priėjo prie eilėje stovinčių žmonių, pristatė politikams juos saugosiančius kariškius, artėjo prie mūsų, jaučiausi taip, lyg netrukus kažkas sprogs, stebeilijome vienas į kitą. Mudu skyrė jūros, na, gal mažiau, rodės, atstumas buvo ir per mažas, ir per didelis.

Priėjusi krūptelėjo, papūtus vėjui, nuo žemės pakilo smėlis, purvas, ji delnu suėmė plaukus, bandė apsaugoti baltą palaidinę iki dilbių atraitotomis rankovėmis. Ką, po galais, ji čia veikia? Jai čia ne vieta. Jos vieta – švariame biuro kampe, kur jos niekas negalėtų paliesti... ypač aš.

– Panele Astor, susipažinkite su... – prabilo Vebas.

– Natanieliu Filanu, – pabaigė spoksodama man į veidą taip, lyg matytų jį paskutinį kartą, lyg mėgintų įžiūrėti menkiausią pokytį, mažiausią per trejus metus atsiradusį randelį.

– Ize.

Milijardų karatų akmuo spigino lyg švyturys naktyje. Kam, po galais, ji ištarė „taip“?

– Judu vienas kitą pažįstate? – nustebo Vebas, kilstelėjo antakius.

– Taip, – prisipažinau.

– Jau nebe, – nieko nelaukdama paprieštaravo ji.

Šūdas.

– Gerai. – Supratęs, kad ši akimirka mudviem nemaloni, Vebas dar kartą žvilgtelėjo. – Ar tai kels rūpesčių?

Taip. Milžiniškų rūpesčių. Milijonas neišsakytų žodžių sudrumstė orą aplink, jis buvo tirštas, klampus, kaip ir nuo nusileidimo tako palikęs smėlis.

– Klausykite, galiu pakeisti... – susizgribo Vebas.

– Ne! – riktelėjau. Nė už ką jos saugumo nepatikėsiu kam kitam. Ji bus su manimi, patinka jai tai ar ne.

Nustebęs Vebas mirktelėjo, pakėlė akis į Izę.

– Panele Astor?

– Viskas gerai. Nenoriu kelti rūpesčių, – atsakė šypsodamasi. Jos šypsena buvo lengvabūdiška, suvaidinta, dirbtina, man nugarą perbėgo šiurpulys.

– Tada gerai, – neskubėdamas sutiko Vebas, pasilenkęs man palinkėjo *sėkmės* ir pasitraukė.

Mudu su Ize spoksojome vienas į kitą, rodės, jausmai, kuriuos trejus metus buvau palaidojęs, grįžo, plėšė šašus, nespėjusius užgyti randus. Neįsivaizdavau, kad taip susitiksime. Mudu visada susitikdavome pačiu blogiausiu metu, pačiose nepatogiausiose vietose. Buvome spėję susitaikyti su tuo, kad nuolat susiduriame mūsų lauke.

– Maniau, tu Niujorke, – galiausiai ištariau, balsas buvo prikimęs, lyg mane kažkas ką tik keliolika metrų vilko asfaltu. *Kur niekas neketina tavęs susprogdinti.*

– Tikrai? – išrietė antakį, kilstelėjo slystančią kuprinę ant pečių. – Keista, maniau, kad esi miręs. Matyt, abu klydome.

ANTRAS SKYRIUS

IZĖ

Sent Luisas

2011-ųjų lapkritis

– Penkiolikta A. Penkiolikta A, – kartojau žvelgdama į numerius ant sėdynių, bandžiau pereiti per žmonių sausakimšą lėktuvą, žingsniuojant lagamino rankena slydo iš lipnių delnų. Pamačiusi savo eilę ir virš jos esantį laisvą daiktų laikymo skyrių, lengviau atsikvėpiau, bet supratusi, kad A vieta yra prie lango, nusikeikiau.

Širdis nusirito į kulnus. Nejau užsisakiau vietą prie lango, kur galėsiu stebėti visas galimai mus ištiksinčias nelaimes?

Pala. Prie lango, nuleidęs galvą, sėdėjo vyras, ant jo kepurės buvo matyti užrašas „Saint Louis Blues“. Gal neteisingai perskaičiau, kas parašyta biliete?

Priėjau prie eilės, pasistiebiau, ištiesiau rankas, kiek tik galėjau, įdėjau lagaminą į daiktų laikymo skyrių viršuje. Lagaminas palietė skyriaus galą, bet norint, kad prie jo prisiglaustų, būtų tekę lipti ant sėdynės... arba paaugti penkiolika centimetrų.

Šviesiai violetinis lagaminas išslydo iš rankų, artėjo man prie veido. Nespėjus suvokti, tvirta ranka pagavo mano nepaklusnų lagaminą, dar keli centimetrai, ir šis būtų režęsis man į nosį.

Mėšlas.

– Per plauką, – kitoje lagamino pusėje pasigirdo žemas balsas. – Gal galiu jums padėti?

– Taip, prašau, – sutikau stengdamasi atgauti kvapą.

Pirmiausia išvydau „Blues“ kepurę, vyras kažkaip sugėbėjo išsirangyti, atsistoti ant kojų, išeiti į taką tarp sėdynių ir be vargo paimti mano lagaminą. *Ispūdinga.*

– Na va. – Jis lengvai įdėjo lagaminą į skyrių.

– Ačiū. Maniau, kad nesunkiai pavyks. – Šyptelėjau, šiek tiek pasukau galvą, pakėliau akis ir jį nužvelgiau.

Oho. Jis... patrauklus. Toks seksualus, kad norėjosi išsižioti. Išraiškingą žandikaulį dengė tamsūs barzdos plaukeliai. Net įbrėžimas ir violetinė ant apatinės lūpos dešinėje esanti mėlynė neužgožė jo veido grožio, nes jo akys... oho. Tiesiog... oho. Pamačiusi tas krištolines žydras akis netekau amo.

Aš į jį spoksojau, nežvelgiau Serenai įprastu mielu žvilgsniu, kuriuo stebeilydavo norėdama begėdiškai paprašyti telefono numerio, kol galiausiai visada jį gaudavo. Ne, išsižiojusi keistai dėbsojau ir nepajėgiau nuleisti akių.

Sučiaupk lūpas.

Ne, vis dar spoksojau. Spoksojau. Spoksojau.

– Aš taip pat, – pritarė, kilstelėjo lūpų kamputį.

Mirktelėjau. „*Aš irgi?*“ *Ką?*

Jis sumišo, pakėlė antakius.

– Aš taip pat, – pakartojo. – Maniau, tas daiktas trenksis jums į veidą.

– Tiesa.

Pabandžiau už ausies užkišti plaukus, suvokiau, kad buvau juos susirišusi į netvarkingą kuodą, nebuvo ko užkišti, dėl to pasijutau dar nepatogiau. Nuostabu. Ir dabar mano veidas degė, veikiausiai jį buvo išmušęs raudonis.

Jis grįžo į vietą, supratau, kad stovėdami neleidžiame žmonėms praeiti.

– Atsiprašau, – burbtelėjau kitam keleiviui, klestelėjau į penkioliką B. – Keista, galiu prisiekti, mano biliete buvo parašyta, kad sėdėsiu prie lango. – Per galvą perkėliau rankinės rankeną, atsisečiau striukę, ją nusivilkdama stengiausi nesimuistyti. Rōdės, mėlynakiui niuktelėsiu alkūne, atrodysiu kaip tikra kvailė.

– O velnias. – Atsisukęs susiraukė. – Apsikeičiau vietomis su moterimi iš septintos A, ji norėjo sėdėti prie savo vaiko. Greičiausiai per klaidą atsisėdau į jūsų vietą. – Jis pasilenkė, iš po sėdynės ištraukė žalią kuprinę, jo pečiai buvo platūs, besilenkdamas jais palietė man kairį kelį.

– Apsikeiskime.

– Ne! – riktelėjau.

Jis sustingo, lėtai atsisukęs dėbtelėjo.

– Ne?

– Tiesa ta, kad nekenčiu sėdėti prie lango. Skrydžiai mane gąsdina, todėl bus geriau, jei sėdėsime taip. – Velnias, per daug taršku. – Nebent norite sėdėti prie krašto? – Sulaikiusi kvėpavimą tikėjau, kad jis nenorės.

Jis atsilošė, papurtė galvą.

– Ne, man gerai ir čia. Bijote skristi? – nebandė pašiepti.

– Aha. – Man palengvėjo, sulanksčiau striukę, kartu su rankine pakišau ją po sėdyne priešais.

– Kodėl? – neatlyžo. – Jei leisite paklausti?

Mano skruostai išraudo.

– Visada bijojau skristi. Paprasčiausiai yra kai kas... – papurčiau galvą. – Na, statistiškai viskas gerai. Pagal praėjusių metų statistiką, tikimybė, kad atsitiks nelaimė, yra viena iš 1,3 milijono, pagal dar ankstesnių metų statistiką – viena iš 1,5 milijono. Bet kai pagalvoji, kiek yra skrydžių, tikriausiai skristi yra saugiau, nei vairuoti, tikimybė padaryti avariją yra viena iš 103, bet praėjusiais metais žuvo 828 žmonės, nenoriu būti viena jų. – *Vėl tarški*. Dantimis prikandau lūpas, meldžiau, kad protas nurimtų.

– Oho. – Jam tarp antakių išryškėjo dvi raukšlės. – Niekada apie tai taip negalvojau.

– Lažinuosi, kad skrydžiai jūsų negąsdina, tiesa? – Greičiausiai šio vaikino negąsdina niekas pasaulyje.

– Nežinau. Niekada nesu skridęs lėktuvu, bet, kad jau užsiminėte apie statistiką, suabejojau savo sprendimu.

– O Dieve. Labai atsiprašau. – Delnais užsidengiau burną. – Susinervinusi imu per daug šnekėti. Ir kenčiu nuo aktyvumo bei dėmesio sutrikimo. Negana to, šį rytą neišgėriau vaistų, nes pasidėjau juos ant stalviršio prie apelsinų sulčių, bet Serena jas išgėrė, turėjau įsipilti dar, ir ta tabletė veikiausiai vis dar ten guli... – Susiraukiau, užsimerkiau. Giliai įkvėpiau, atsimerkiau, pamačiau, kad jis, pakėlęs antakius, mane stebi. – Atleiskite. Apie viską per daug galvoju, todėl ir neužsičiaupiu.

Jo veide pasirodė kukli šypsena.

– Dėl to nesijaudinkite. Tai kam apskritai lipti į lėktuvą? – Jis įjungė virš galvos esantį ventiliatorių, atsiraitojo marškinių rankogalius iki dilbių. Vaikinas raumeningas. Jei jo dilbiai tokie, įdomu, kaip atrodo visas kūnas.

– Dėl Padėkos dienos, – gūžtelėjau pečiais. – Po to, kai pradėjau mokytis universitete, tėvai išvyko į vieną tų kruizų aplink

pasaulį, o mano vyresnioji sesuo Serena čia, Vašingtono universitete, pirmus metus studijuoja žurnalistiką. Kadangi turiu atsidurti Sirakjuse, patogiausia buvo skristi, norime praleisti šventes kartu. O jūs?

– Skrendu į mokymus Fort Beninge. Beje, aš – Natanielis Filanas. Draugai mane vadina Natu.

Keleiviai jau sėdėjo savo vietose, skubėjo vėluojantys žmonės.

– Labas, Natai. Aš – Izė. – Ištiesiau delną, jis spustelėjo. – Izė Astor.

Nenumanau, kaip sugebėjau pasakyti pavardę, galvojau tik apie tai, kaip jo tvirta ranka spaudžia manąją, palietus jo delną pilve sukirbo malonus jausmas.

Nebuvau moteris, tikinti meilės romanais, kuriuose rašoma, kad vos vienas prisilietimas, ir tave nukrečia elektros srovė. Bet štai aš ką tik ją pajutau. Jo akys nušvito, rodė, jis pajuto ją taip pat. Pojūtis nustebino, jo nebuvo įmanoma apibūdinti. Pajutau pasitenkinimą, rodė, atėjo suvokimas... viskas stojo į vietas, lyg dėliojant dėlionę atsirado paskutinė, trūkstama detalė.

Serena būtų tai pavadinusi likimu, ji beviltiška romantikė.

Aš tai vadinu potraukiu.

– Malonu susipažinti, Ize. – Jis lėtai spustelėjo mano delną, dar lėčiau jį paleido, patraukė pirštus, jie mano delne pažadino kiekvieną nervą. – Spėju, tai – vardo Izabelė trumpinys?

– Tiesą sakant, Izabo. – Užsegiau sagtį, per klubus stipriau užverčiau saugos diržą.

– Izabo, – pakartojo prisiseidamas.

– Aha. Mano mamai labai patiko „Sakalė“. – Takas tarp sėdynių eilių galiausiai buvo tuščias. Visi keleiviai turbūt savo vietose.

– Kas yra „Sakalė“? – paklausė Natas, šiek tiek kilstelėjo antakius.

– Tai devintojo dešimtmečio filmas, jame porėlė supykdo griežtą viduramžių vyskupą, nes jie vienas kitą labai myli. Vyskupas trokšta merginos, bet ji myli Navarą, todėl vyskupas juos prakeikia. Navaras naktimis pavirsta vilku, o ji dienomis – sakale, todėl jiedu gali matytis tik saulei kylant ir leidžiantis. Tos merginos, sakalės, vardas buvo Izabo.

Baik tarškėti! Dieve, kodėl aš tokia?

– Skamba... tragiškai.

– Ponios ir ponai, sveiki atvykę į „Transcontinental“ oro linijų skrydį 826, – per garsiakalbį pasakė skrydžio palydovė.

– Ne viskas ten buvo tragiška. Jie panaikina prakeiksmą, filmas baigiasi laimingai. – Pasilenkusi išsiėmiau telefoną, nereikėjo traukti visos rankinės.

Telefono ekranėlyje radau dvi Serenos žinutes.

Serena: Parašyk, kai įlipsi.

Serena: Nejuokauju!

Žinutes skyrė penkiolika minučių.

– Jei dar šito nepadarėte, prašau pasidėti daiktus į daiktų laikymo skyrių viršuje arba po priešais esančia sėdyne. Prašau atsistoti ir prisisegti saugos diržus, – toliau kalbėjo skrydžio palydovė, jos balsas buvo įsakmus, dalykiškas.

Seseriai parašiau žinutę.

Izabo: Įlipau.

Serena: Privertei nerimauti.

Nusišypsojusi papurčiau galvą. Serena nerimauja tik dėl manęs.

Izabo: Nerimavai? Bijojai, kad pasiklysiu tarp apsaugos ir savo vartų?

Serena: Su tavimi niekada negali žinoti.

Nesu *tokia* beviltiška.

Izabo: Myliu tave. Ačiū už šią savaitę.

Serena: Myliu tave labiau. Parašyk, kai nusileisi.

Skrydžio palydovė kalbėjo toliau:

– Jei sėdite prie atsarginio išėjimo, prašau perskaityti priešais, sėdynės kišenėje esantį lankstinuką su specialiomis instrukcijomis. Jei nelaimės atveju nenorėsite daryti, ko iš jūsų bus prašoma, informuokite skrydžio palydovą, jis jus persodins.

Pakėliau akis.

– Tai mes, – tariau Natui. – Mes sėdime eilėje prie avarinio išėjimo.

Jis žvilgtelėjo į užrašus ant durų, paėmė lankstinuką, tuo metu palydovė priminė, kad skrydžio metu negalima rūkyti. Teko pripažinti, kad jis atrodė dar mielesnis.

Natas skaitė, skrydžio palydovė baigė kalbėti ir uždarė duris. Mano širdis ėmė daužytis, pajutau nerimą. Ėmiau žaisti su telefonu, patikrinau instagramą, tviterį, įjungiau lėktuvo režimą, išimečiau telefoną į liemenės kišenę, ją užsegiau. Išsausėjus burnai, įjungiau viršuje esantį ventiliatorių, atskauk jį iki galo.

Natas padėjo lankstinuką į priešais esančios sėdynės kišenę, įsitaisė, pro langą stebėjo, kas vyksta ant žemės. Ši rytą rūkas buvo tirštas, vėlavome jau dvidešimt minučių.